

ad ja suremat warrandust on, kui minnus.
Sest pikne futas mo honed, többi tappis
mo lojussed, ja us rikkus mo pöllud ärre,
et furjadele õige naeruks ollen járud.

„Kes julgeb sind naerda?“ küssis seärsand
äffisie. „End need keik,“ kostis Jaan, „felle
vallatust ma ellades ei olle heaks kiitnud —
se vilja aiab neid núud, mind naerma;
agga ei se te mulle muud waewa, kui et
mul agga halle meel neist on.“

„Siis ütles seärsand: „Miks teil mitte en-
näm poega wåe peál ei olle?“ — Temma
on lahhingi járud,“ kostis Jaan, „sün sei-
name teddo!“ — Siis olleks ta au-wåårt
surma surnud! kostis seärsand wasto, agga
kust teie sedda teáte? — Üks soldati naene,
kes sedlt tulnud, on mulle sedda rákinud,
wastas Jaan. — Mitto sobbiseb tühja, üt-
les seärsand jälle, ja küssis, Liso peále näi-
dates, kas se ehk olli temma naene? —
Olli temma pruut, kostis Jaan, ja on veel
temma pruut. — Veel temma pruut? in-
metelles seärsand. Jäh, veel temma pruut!

kostis Jaan, et ta ehk täna teisele weiffs
minnna.“ — Misugguse prudiga pean tutta-
waks saina, naeris seärsand núud, sest min-
na armastan fa jo mitto aastat, et ükski
teine armastus mo ees ei maksa — ehk kui
tedda armastan, faub wanna armastusse
waew meist mollemist! ja sedda ütteldes läks
ta liggemale Liso pole. Agga Liso läks
cest ärre. — Siis wottis Willem omma
wåe-kübbara mahha, ja ütles meie kele:
„Armas Liso! ei sa tunne omma Willemiit
ennam? — Kui se arm fa, mis waenlase
modk mo palle sisse raiund, mo nággo teissi-
visi teinud, mo süddä itka sesamima weil! —
tunned sedda sörnust? — ja ennäh! sesam-
ma ráttik sinno ümber, mis sisse omma lah-
kumisse nutto pannin“ — (sest kui Liso püh-
hapáwa rides olli, siis olli se ráttik temma
keigearmsam ehte) — Kas núud ushud, minud
sinno Willemiit ollewa? — kallid wanne-
mad! kallid wennad ja ded! ets teie ei tun-
ne mind ennam? — Jäh tunneme! jah tun-
neme! jah tunneme!“ küssendasid keik. Ja-